

SEDAM GLAVA ZVERI (OTKRIVENJE 17. GLAVA)

Još na počecima mog susreta sa tumačenjima „sedam glava zveri“ iz Otkrivenja 17, mojoj logici nešto tu nije štimalo. Ubrzo sam i definisao, o čemu se radi. Cela knjiga Otkrivenja govori uglavnom o periodu vremena između dva Hristova dolaska. Ipak se malo dotiče i vremena posle „milenijuma,“ ali može se lako primetiti, da se ne bavi vremenom od pre Isusovog rođenja. Prihvatam, da su „crkve, pečati, trube“ vremenski periodi između ta dva Gospodnja „adventa;“ i upravo zbog toga mi je nelogično, da tumačimo „glave zveri,“ stavljajući ih u prošlost - pre prvog adventa. Nije li logično rešenje, da su i „sedam glava“ u stvari sedam perioda „zveri,“ koji podrazumevaju isti period vremena kao i „crkve, pečati, trube.“ Svestan sam naravno, da sama logika nije dovoljan dokaz, te da je potrebno istu potvrditi Pismom. No, logika me i pokreće na istraživanje, ne zadovoljavajući se onim što su mi drugi servirali. Tako sam došao i do opipljivijih biblijskih dokaza, koji su mi (i svima nama) sve vreme stajali pred nosom.

Paralele između „sile malog roga“ iz Danila 7 i 8, i „sedmoglave zveri“ iz Otkrivenja 13.

„usta koja govore velike stvari“ (Dan.7:8,20)	„usta koja govore velike stvari“ (Otk. 13:5)
„govoriće reči na Višnjeg“ (Dan. 7:25)	„huli na Boga“ (Otk.13:6)
„pomišlja da promeni zakone“ (Dan. 7:25)	„huli na ime ¹ Njegovo“ (Otk.13:6)
„sveti stan Njegov obori“ (Dan. 8:11)	„huli na (kuću) prebivalište Njegovo“ (Otk.13:6)
„naraste do vojske nebeske“ (Dan. 8:10)	„huli na one koji žive na nebu“ (Otk. 13:6)
„potire svece Višnjeg“ (Dan.7:21,25; 8:10)	„bije i pobeđuje svete“ (Otk. 13:7)
traje „tri i po godine“ ² dok joj se ne uzme vlast (Dan.7:25,26)	traje „42 meseca“ dok ne zadobije kao smrtnu ranu (Otk.13:3,5)

Iz ovoga se jasno vidi, da je „sila malog roga“ (koja je sastavni deo „četvrtе zveri iz Danila 7) ista ili jednaka sa „sedmoglavom zveri“ iz Otk.13. Tako nikako ne možemo stavljati neke „glave zveri“ u prošlost - pre Hristovog prvog dolaska tj. pre Rimskog carstva - „četvrtе zveri“ iz Danila 7! Ali, to nije sve.

Vi, koji ste prihvatili tumačenje da se Gospod obraća Jovanu, a što se tiče njegovog vremena; što znači, da je ona „šesta glava“ (period) Jovanovo vreme tj. Rimsko carstvo, zar vam ne smeta to, što će sledeća „sedma glava za malo ostati“ - trajati kratko?! A znamo, da ta „sedma glava“ traje 1260 godina, što znači duže nego prethodne četiri zajedno! Moja logika to ne može da prihvati; pa ni objašnjenje brata Ranka Stefanovića, koji tvrdi da je „malo vremena“ relativan pojam, što pokušava opravdati činjenicom, da je apostol Jovan u svojoj poslanici izjavio - „poslednje je vreme,“ a mi eto vidimo, da to „poslednje vreme“ traje već dve hiljade godina. Za biblijskog skolara, to mi i nije neki odgovor.

Mi znamo, da je Elen Vajt (za koju tvrdimo, da je nadahnuti Božiji prorok) verovala, da će još za njenog života Isus ponovo doći; a takođe i apostol Pavle sebe ubraja u one, koji će živi dočekati Hristov drugi advent (1. Kor.15:51,52)! A da li je moguće, da i Jovan iskreno veruje, da je „poslednje vreme“ tj. da će se drugi dolazak Gospodnji desiti za njegovog života?! Nisu li i sve generacije hrišćana verovalе isto, ne odlažući „blaženu nadu“ za neko daleko buduće vreme? Logično je, da je Gospod držao sve generacije svojih sledbenika u toj nadi, koja bi trebala izazvati pozitivnu napetost, a koja opet pokreće na dela tj. misiju. Ovo je i glavni razlog zašto su naši pioniri

¹ Božji Zakon je prepis Njegovog karaktera (imena).

² „Tri i po godine“ i „42 meseca“ su isto što i proročki period od 1260 dana odnosno godina.

(npr. Urija Smit) pogrešili u tumačenju završnih događaja. I oni su verovali, da je njihovo vreme sam kraj istorije greha, neposredno pred Isusov ponovni dolazak, tako da su protumačili neke stihove, kao da su se već ispunili, a za čije ispunjenje je trebalo proći još vremena.

Proučavajući starozavetne proročke knjige, došao sam do sledećeg zaključka: prorok je predstavnik „vernog ostatka“ za ono vreme, u kojem je njegovo proroštvo; što znači, da ono što se dešava njemu (proroku), dešavaće se „vernom ostatku,“ a ono što je dato njemu da čini, činiće oni (verni Božiji narod u proroštvom određenom vremenu). Tako npr. Jovan u Otk.10 predstavlja pionire adventnog pokreta, koji su osetili „slast u ustima“ najavljujući skori Hristov dolazak, da bi zatim doživeli razočarenje. Takođe je i Pavle, u već spomenutim stihovima (1. Kor.15:51,52), predstavnik onih vernika, koji će živi dočekati drugi advent. Isto tako je i Jovan u Otk.17 predstavnik „vernog ostatka poslednjeg vremena,“ koji će uspeti da u potpunosti protumače, tada već „otpečaćene“ knjige, ne samo Danila nego i Otkrivenja.

U samom sedamnaestom poglavlju Otkrivenja imamo i dokaz za to. U jednom navratu se govori o „zveri sa sedam glava,“ a u drugom o tih „sedam glava.“

ZVER sa sedam glava Otkrivenja17:8 „beše“ - neko prošlo vreme, „nije“ - neko sadašnje vreme, „izaći će iz bezdana“ - neko buduće vreme.

Paralelno sa ovim treba posmatrati i njenih „SEDAM GLAVA“ (Otk.17:10): „pet ih je palo“ - neko prošlo vreme, „jedan jeste“ - neko sadašnje vreme „a drugi će doći...“ - neko buduće vreme.

Iz ovoga sledi, da se Gospod obraća „vernom ostatku“ iz perioda „šeste glave,“ koja je paralelna sa vremenom kada „zver nije“ tj. kada nije u zverskoj - progoniteljskoj ulozi. A upravo adventni pokret i nastaje, kada „zver“ više otvoreno ne progona svoje neistomišljenike.

Ne znam koliko je bitno danas da rastumačimo tih „pet glava“ - perioda koje su za nas prošlost!? No, moj pokušaj bi izgledao ovako: prve tri „glave“ su periodi „aždaje;“ prvi period traje dok „dete (Isus) ne bi uzeto k Bogu i prestolu Njegovu“ (Otk.12:5); drugi period bi mogao trajati do smrti apostola Jovana, posle čega se prlja čistota „večnog evanđelja;“ to je period opisan u Otk. 6:2; i treći traje sve do momenta, kada je „aždaja predala svoj presto zveri tj. sili malog roga“ (Otk.13:2). Tada nastaje period četvrte i pete „glave,“ koji traje 1260 godina, u kome su „dva svedoka proricala, obučena u vreće“ (Otk.11:3). „Šesta i sedma glava“ predstavljaju periode „zveri iz bezdana“ Otk.11:7; 17:8.

Dakle, peta „glava“ se završava sa prestankom vremena vladavine verskog totalitarizma, a samim tim i otvorenog progonstva tzv. jeretika; dok u šestom periodu nastaje (da ga tako nazovemo) vreme sekularnog humanizma, koje dozvoljava slobodu veroispovesti. Podatak da je „zver“ zadobila nešto što „izgleda kao smrtna rana,“ pomaže nam da shvatimo, da je to samo lukavi manevar „zveri,“ koja tada stavlja na lice novu masku. Institucija „zveri“ se javno navodno odriče političke vlasti, što joj oduzima titulu „zveri,“ ali ona je još uvek moćna institucija, predstavljena u Otk.17:3,18 kao „žena bludnica, koja sedi (jaše) na zveri“ tj. ona ima „carstvo nad carevima zemaljskim.“ Ustvari ona i dalje vlada, preko „careva zemaljskih, sa kojima bludniči“ (Otk.17:2). To bi moglo da nam je otkriveno i u mora se priznati čudnom stihu u Otk.17:11. (No, moguće je, da će biti i osmog perioda, kada će na samom kraju vremena, papstvo opet i javno preuzeti inicijativu. Ali, ovde treba naglasiti, da drastične zakonske mere, a pre svega sankcije, javno čini „ikona zveri“ (Otk.13:15-17) a ne „zver“ opisana u Otk.13:1-8, što znači da progonstvo počinje u periodu „sedme glave“ - „zveri iz bezdana;“ i upravo je to vreme kada završava period kada „zver nije, nego izlazi iz bezdana“ tj. ponovo je u zversko-progoniteljskoj fazi Otk.17:8.)

Ovu „zver iz bezdana“ Elen Vajt je u „Velikoj borbi“ u poglavlju „Francuska revolucija“ okarakterisala kao drugačiju od prethodne „zveri koja izlazi iz mora;“ a drugačija je, jer za razliku od ove, ne skriva svoje neprijateljstvo prema Bibliji, njenoj religiji i biblijskom Bogu. I sestra Vajt

nagoveštava, da se iza „zveri iz bezdana“ kriju tajna društva (jakubinci - masoni, iluminati...), ali o toj temi najbolje podatke ima brat Walter Veith.

U Danilu 11 govori se o „severnom i južnom caru,“ koji su u gotovo neprekidnom sukobu. Sa početkom „poslednjeg vremena južni car“ napada „severnog cara,“ i mogli bi reći da mu zadaje nešto što samo liči na „smrtnu ranu,“ ipak Dan.11:40-45 nam ukazuje, da je „severni car“ nadmoćniji. A ko su severni i južni carevi iz Danila 11?

Očigledno je, da od Dan. 11:21 ulogu „severnog cara“ preuzima papaska institucija. Koje su to osobine „severnog cara“ od 21. stiha, koje nam ukazuju da se tu radi o papstvu? Pre svega, to je „neznatan čovek kome nije namenjena „carska čast“ tj. politička vlast, a on preuzima kontrolu „četvrte zveri“ tj. presto rimskog carstva; ne silom već „mirno, laskanjem i prevarom s malo naroda“ (baš kao i „lukavi i bestidan car“ iz 8:23-25); u jednom momentu „srce će se njegovo obratiti na sveti zavet, dok će se kasnije razljutiti na sveti zavet i složiće se sa onima koji ostavljaju sveti zavet;“ to je sila (spomenuta i u 8:9-12) koja „će oskvrniti svetinju, ukidanjem žrtve svagdašnje i postavljanjem gnusobe pustošne;“ „smišljaće misli na gradove“ odnosno planiraće kako da navede u otpad „utvrđena mesta“ (protestantske crkve) u kojima bi Božiji narod trebao pronaći utočište; te će one „koji su bezbožni prema zavetu laskanjem otpaditi“ tj. prevarom navesti na otpad; dok one „razumne u narodu“ (Božiji veran narod) će predavati „maču, ognju, ropstvu i grabežu mnogo vremena;“ „uzvisivaće se iznad svakog boga i čudno će govoriti (huliti) na Boga nad bogovima;“ učiniće da gradovi Boga najsilnijega (crkve koje samo nose Hristovo ime) budu boga tuđeg;“ one „koje pozna („careve zemaljske“ sa kojima je u „bludničkom“ odnosu), umnožiće im slavu i učiniće ih gospodarima nad mnogima i razdeliće zemlju mesto plate;“ sve to će činiti i „biće srećan“ do „poslednjeg vremena,“ kada mu „južni car“ zadaje „kao smrtnu ranu.“

Jevrejska reč „jug“ je sinonim za pustinju; jer je pustinja južno od Hanana (4. Moj. 34:3; Isa. 21:1); a pustinja predstavlja kraj u kome nema „vode“ tj. to je prostor u kome je „glad i žeđ slušanja reči Gospodnje.“ Takođe treba reći, da je južno od Hanana Egipat - Misir, koji simbolizuje silu (ne ateističku, kako kažu neki naši tumači) koja se otvoreno suprotstavlja Bogu - čuvenom faraonovom izjavom: „ko je Gospod da poslušam glas njegov..., ne znam Gospoda!“ (2. Moj.5:2). Tako opet u simbolu „južnog cara“ imamo neznabožačko carstvo - one koji ne znaju Boga, niti žele znati za Njega. Znači, „južni car poslednjeg vremena“ je savremeno paganstvo, na čelu sa „carevima zemaljskim“ - vladarima sekularnog humanizma, a koji su (gotovo) svi pripadnici tajnih društava (masoni, iluminati i sl.). Od kada je papstvo na svetskoj sceni, koje je sebi dalo za pravo da prevaspitava tzv. jeretike, pa sve do kraja vremena, ono će ratovati sa „južnim carem“ - neznaboštvom nove ere.

Treba naglasiti da Dan.11:27 kaže, da će „srce obojice careva raditi o zlu, i za **jednim** stolom će lagati;“ jer oni ustvari u tajnosti imaju zajednički cilj i istog neprijatelja, jer je njihov zajednički gospodar i duhovni vođa sam đavo! Neprijatelj ljudskih duša je od davnina smislio lukavu taktiku, da palom čovečanstvu ponudi (bar) dva (naizgled) opoziciona tabora - dve suprotstavljene krajnosti, da bi se grešni čovek, prepoznajući ili samo naslućujući jednu krajnost (kao negativnu), upecao u drugu (takođe) krajnost; a obe podjednako udaljuju osobu od (jedinog, pravog) Puta, Istine i Života!

Ovde bi sada bilo zanimljivo napraviti jednu istorijsku paralelu. Već viđeno (istorija se ponavlja), da se đavo odlučio na jedan lukavi manevar, odustajući od upotrebe sile. Što su više progonjeni i ubijanu hrišćani u prvim vekovima, to ih je bivalo sve više (što se potpuno suproti ljudskoj logici)! Znamo, da je nečastivi u jednom trenutku preko svoga sluge - rimskog cara, proglasio hrišćanstvo priznatom državnom religijom, a što su hrišćani sa radošću prihvatili, jer je tada prestalo progonstvo. Tim načinom - prvo mirom, pa i blagostanjem ih je uljuljkao u duhovni san, nakon čega posredstvom raznih kompromisa dolazi i sigurni otpad od Boga. Zbog tog otpada

Višnji pokreće protestante da pročiste i reformišu palo hrišćanstvo. Protiv njih je ponovo pokrenuto najžešće progonstvo od strane Rimske crkve i njene užasne institucije - inkvizicije. Ali, opet se dešava isto kao i pre; što su ih više progonili i ubijali, protestantizam i reformacija su se više širili. Ono što je telesnom umu ludost, duhovnom je razumljivo; dok su bili progonjeni, tačno su znali odakle im pretila opasnost, a takođe i to da im je neprekidno „glava u torbi,“ te su se veoma usrdno i gotovo neprekidno približavali Bogu u molitvi. Njihovo svedočanstvo „ustima“ - rečima (nedvosmisleno upirući prst u antihrista), a pre svega svedočanstvo životom (ne plašeći se ni smrti), odnosilo je brojne duhovne pobede nad lažnom religijom srednjovekovne crkve. I kada je celom svetu bilo jasno ko je sila antihrista, sotona ponovo izvodi lukavi manevar: verski totalitarizam ustupa mesto sekularnom humanizmu, ali kojim i dalje, sada više ne javno, upravlja ista đavolska institucija. Baš kao i hrišćani IV veka, i protestanti sa radošću pozdravljaju prestanak progonstva. Logičan beše njihov potez, da pokušaju utvrditi taj novonastali mir, da se više nikada progonstvo ne ponovi. A nakon obezbeđivanja mira, sledi postepeno ali sigurno okretanje „željama tela, željama očiju i ponosu života“ tj. slastima života, ali i brigama da se blagostanje dostigne, a zatim i sačuva. Njihova misija - širenje „radosne vesti,“ koju im je sam Tvorac namenio, je pala u drugi (treći...) plan, čime je neprijatelj ljudskih duša odneo pobedu. Nažalost, kao što se i „starija sestra Samarija“ (protestantizam) prokurvala i otpala od Boga, tako je i „mlađa sestra Judeja“ (adventizam) pala u istu zamku, čineći „još gori blud.“ Naša krivica je veća, zato što imamo njihov primer, o čemu i propovedamo („pade Vavilon“- sve zajedno i sa protestantizmom), a ipak smo se prepustili istom „mlakom“ (laodikejskom) stanju!